

kayıp mektup

68

Bu kez başka birisini oynuyorum bu tiyatrodaki. Kostümler önceden belirlenmiş ve dekor özenle seçilmiş. Mavi, buruşuk bir çarşaf gibi deniz. Gökyüzü kül rengine boyanmış, itinasızca yapılmış bir resim sanki. Bazen de olabildiğine mavi, denizle aynı renkte, ufuk çizgisini hiçe sayar gibi. Bu resme sonradan eklenmiş aksesuarlar, belkide geceleri bana denizin varlığını hissettiren sadece tekneler. Burada ilkbaharın gelişi renklerin savaşı demek; kahverengi yavaş yavaş hâkimiyetini kaybediyor ve meydanı yeşile bırakıyor. Artık yeşil giyen sadece biz değiliz. Ortamı panayır alanına çevirense çiçek açmış ağaçlar, papatyalar. Sanki hiç biri gerçek değil, bir kumaşa çizilmiş; denize inat yükselen tepeler birer koltuk; üzerine serilmiş. O koltuklardan birinde oturuyorum işte ben. Gözlerimi kapatmış bekliyorum. Aylardır provası özenle yapılan bir müzik; sabahın erken saatlerinde başlayan kuş sesleri ve güneşin sahneyi aydınlatmasıyla başlayan oyun...

Benim oyunum...

Sabah henüz göstermese de yüzünü, kıvılcımları çok önceden düşüyor dağlara, taşlara, buz gibi parlayan suya, sonra da ruhuma. Açıyorum gözlerimi, perdeleri, bu şehri seyrettiğim pencereleri. Yüzümü yıkıyor serin esen sabah yeli. Her ne kadar yalnız olsa da yollar, sessiz olsa da sokaklar, evler, gitmeliyim; beni bekleyen bir oyun var...

Benim oyunum...

Hüzünlü ve garip bir sahne, kalabalığın sessizliğinde. Bir günaydın, bir davet, diğer oyuncular da sahne alıyor sırasıyla; bu dört duvar arasında, bir kısmı da sahne arkasında. Her biri sanki kendi şehrinde, kendi dünyasında birçok oyuncu; her biri bir diğeri için sırlarla dolu; aynı oyunda olsa da. Bir senaryo yok ki, her şey doğaçlama. Gündüzü olmayan geceler, gecesi olmayan gündüzler ve yarını olmayan günler. Sadece bir oyun; içinde oyuncu olduğum bir oyun...

Benim oyunum...